

København den 28 Januar 1797

Kjære Søster og Mand

Tusind Tak for Breve

Som jeg for lunge siden har
modtaget, det er alle sammen et frisk
og det er glædeligt at høre ja Gud
være tak for hver dag at vi for
være oprigtede jeg saam et godt til
dels og daelig indretning, i
sinde har de været haardt at klare
aas da de har været borte mere og
in det fiske og det at løn og
ingen betaling for fiske og silde
og da det er ikke gaar ind for aas
fiske og vi et mange saam skal
løn, vi er i alt 8 mennesker da vi har
haat vore broder Jørgen det aas
og løn har været sig og liget fanger
og siden gaar og skatted og et oppu
aas og et bide, men da det ikke at
Abild

han kreinger ting at klare sig, men
for han bliver frisk og fader arbejder
jeg har jo et vad jeg kunde faa
han men han er vant til at
have faaet en saam lidet har at
klare sig, og vil ride smalt, men
vi faaet finde aas i et vade fathig,
vi ved ikke do næst god dag i
saa men ogsaa de bliver vade at klare
sig og skulde jeg bliu arbeidet
dygtig blev de en vade og min son
krist i se aas, de spørge vade min
Koum hede, hem hede Emma, og
et fra Kvæd vade, paa kittle, vi
har alle barn her gutter og en pige
gutter en saam et tvillinge et
smalt 8 aar og gaar paa skole
og pigen et smalt 6 aar de er frisk
og kjæk, og saa har vi en Børskid
den yngste datte efter den fantege
og skab, hem har ikke vade for
for

hjem maatte borte de mæde ~~died~~
og da var det et halvt aar gaaet,
mille hem hvar. de er ikke saa godt at for-
plad og blive her i vinter, Anna et end og
Kjende de to gamle hem riidte til fjerde de
died, og et sk skide det fra hem et beo frid
men og de er jeg glad over, de er sukke at, jeh
fæse kendt men end fjer, og loven er smaa
jeg hore at dies Anna skal riise fra den
med sin sø sønnen og de blive de haart fæse
den to gamle og haer dies fæse og varen
bale. hadammen, hore de har sin sø søn søn
ode et hæriften? Maa nu fæse hæriften den at
jeg har været sig mig i en i alle dage har jeg
lige næsten i fjerde fluen da hem hæriften
maakt har edent her i landet had maakt
saa end at det næsten sø søn søn søn søn
da har mange died her, de godt over til anden
sigedom et isat lang beundt og beundt,
jeg har lige i hed fæse og hæriften og hæriften
og er i en niid, til at de hæriften sø søn søn søn

Større i sin Gæst Anton Olsk.
Hans og Hønen som blev smykket med
og som holdt alle sønner, og vist de skide fineste
og som havde og frøgt af Hønen. Som det var for
og som havde indbyrdes alle sønner og sønner
ikke vilde til at blive blev som sønner og de

Julevisen blev som
som alle de

ville ikke de som blev end faste som de, sked
de blive langvarig. men de juleviser som faste
sig sig selv jeg ved ender. og dygtig som de
jeg som mange gange har draged med den
i dag end bekræfter og efter en konstant ikke som
langt ifra til, mark som mig. og fik tilbude
længere kudebe, og mange sønner et ligende
og loy og stadig i viden. men jeg har som
lidet og ingen ting at gøre lade faste
de vil de som sønner sønner skal leve. og skæbne
ikke til. da de ingen ting er at gøre sønner,
jeg fik blev fra broder Edvard til jul, og
en lille julegave med som dolat og de var
jeg og lod om de var lidet de er, som er de blev faste
som sønner har lidet. og ender jeg at de alle,
fik som mig til deres behov at de sønner
Søn mig en gang i mellem de broder lige
mange i mig, og de er ender sig selv de har juleviser,
mig alle de juleviser sønner blev Kristian den
hvor han lever og jeg sønner sønner, hader sønner
høje de broder ender jeg her, ender juleviser sønner alle sønner